

Читалище

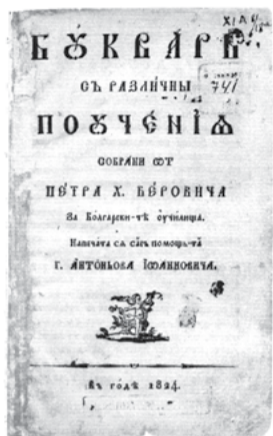
съвременно

брой 68, април 2015

МЕСЕЧНО ИЗДАНИЕ НА НАРОДНО ЧИТАЛИЩЕ „Д-Р ПЕТЪР БЕРОН – 1926 Г.“

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

БАСНИ (ТЕМСИЛИ)

**КОЙТО СТРУВА ЗЛО,
НАПРАЗНО ДИРИ
ДОБРА ПРИЧИНА...**

Едно агне пияше вода на една река. А Вълкът го виде и дойде над него да пий и той вода. И за да намери причина да го изяде, рече му: Не ми размъчай водата! А то отива, чи реката не тиче нататак. Пак Вълкът му рече: Чух, че онъзи година ма си попържало на майка ми. А то рече, чи тогази йоще не беше ся родило. Тогази Вълкът му рече: Думай, как щеш, аз ще та изям.

ЛУКАВИТЕ (ШИИРЕТИТЕ) ЗЛО НАМИРАТ

Едно магаре, натова-рено със сол, като при-минуваше една река, стрепна ся, та падна. Подир малко, като ся изправи, уади, чи му поулекна, защо солта ся стопи в водата. Други път беше нато-варено с вълна, и като минуваше една река, легна вътре, за да му улекни пак. Но като ся няпи вълната, то веку не мож да ся изправи, ами умре там..

Из петия раздел на „Буквар с различни поучения, собран от Петра Х. Беровича за българските училища“, известен като „Рибен буквар“ от Петър Берон, 1824 г.

АЛЕЛУЙЯ

Людмил СТОЯНОВ

За тръните, що стелят моя път,
що стелят мойто време – аелууйя.

За болките, що ден и ноц не спят,
що ден и ноц дълбаят – аелууйя.

За любовта, безумна като смърт,
безумна като гибел – аелууйя.

За жаждите, що като мак цъфтят
и като мак окапват – аелууйя.

За дните безумешни, що летят,
що като сън гаснеят – аелууйя.

За кротките надежди, що зоват
и недочакват отзвук – аелууйя.

За миналото, дето сенки спят
и сенки го застилат – аелууйя.

За ужаса да бъдеш сам, без път
и без другар по пътя – аелууйя.

За строгостта ти, Господи, на съг
да ме изправиш бледен – аелууйя.

За раните, що като плам горят,
за мъките на ага – аелууйя.

Дамян П. ДАМЯНОВ:

„ОБИЧАМ ТЕ, ЖИВОТ!“

На 25 февруари 2015 г. в 18,30 часа в зала 7 на НДК се състоя юбилейна вечер под наслов „Обичам те, живот!“, посветена на 80-годишнината от рождението на Дамян П. Дамянов. Вечерта бе организирана от Литературна гостоприемница при НЧ „Д-р Петър Берон – 1926 г.“ в партньорство с Национален дворец на културата и Съюза на българските писатели под патронажа на Министерството на културата.

Водещата Надежда Захариева откри вечерта. Оли Груева, втори изпълнителен директор на НДК, изрази своята възхита пред таланта на един от най-обичаните и четени поети у нас.

Актьорите Искра Радева и Ирина Константинова изнесоха чудесен спектакъл по емблематични стихове на големия български поет. Слово за Дамян П. Дамянов и неговата поезия в контекста на епохата прочете поетът Найден Вълчев (публикуваме го на стр. 2), а председателят на СБП

Боян Ангелов сподели мисли, родени при прочита още на първите му книги. От името на министерството на културата говори д-р Венцислав Велев, а след него младият управител на издателство „Ентусиаст“ Виктория Бисерова сподели радостта си от факта, че първата поетическа книга, която издават, е тъкмо на Дамян П. Дамянов. Михаил Белчев, Хайгашод Агасян и младата певица Неделяна Христова изпълниха песни по негови стихове. Спектакълът бе съпроводен от специално изработена мултимедийна програма с документални кадри от живота на Дамян П. Дамянов, както и от специално предоставени от Лили Иванова клипове на песни в нейно изпълнение по негови стихове. Залата не можа да побере почитателите на именития поет, които освен с новата книга „Съкровения“, се сдобиха и със специално издадена за вечерта от читалището дигляна с десет от най-популярните му стихотворения.

На стр. 2 и 4

ТЪРЖЕСТВО ЗА ЧУДОМИР

Тържество под наслов „КОЙ КАТО Я НАРЕДИ“ бе организирано от Народно читалище „Д-р Петър Берон – 1926 г.“ по повод 125 години от рождението на писателя и художника Димитър Чорбаджийски, известен повече с псевдонима си ЧУДОМИР. На 20 март ученици от столичното 139 ОУ „Захари Круша“ гостуваха на читалището в Малък салон, за да отбележим заедно юбилейната годишнина на един от най-големите сладкодумници в нашата литература. Актрисата Вера Среброва изпълни творби на Чудомир, а Елена Алекова говори за писателя и неговото място в българската литература, като изтъкна родството на неговите разкази с Любен-Каравеловите „Българи от старо време“, Иван-Вазовите „Чичовци“ и „Бай Ганьо“ на Алеко Константинов. Цвета Цонева от класа по джаз и поп-пеене на Румяна Коцева изпълни хумористичната народна песен „Мяло Ленче ябълка“. Учительката Светлана Златанова беше подготвила своите ученици и те изненадоха домакините със своя собствена програма. Иванина Игнатова и Юлия Парашкевова запознаха съучениците си с жизнения и творческия път на Чудомир, а Христина Василева и Яна Торманова изпълниха христоматийния му разказ „Не съм от тях“.

ДАМЯН ДАМЯНОВ – ПЛЕННИК И ЗИДАР НА СТИХА

Найден ВЪЛЧЕВ

В плен на литературата съм почти от детство. Било е 1937 година, когато баща ми донесе в къщи вестник и каза: починал е Йордан Йовков, писателят, чийто разказ е в учебника ви. Тогава преминах от трето за четвърто отделение с отличен (7), защото се беше родило Царчето. Беше Царство България. После Народна Република България. В озонираните ѝ простори малко след средата на миналия век зазвучаха гласовете на много нови, млади поети. След току-що стъпилите на нозете си Първан Стефанов, Орлин Орлинов, Пеню Пенев, Андрей Германов, Петър Караангов, Усин Керим, Димитър Стефанов, Евтим Евтимов, Марко Ганчев, Кръстьо Станишев, Георги Струмски, Слав Караславов... в това по-слънчево време, до самия възторжено, шумно, вдъхновено и вдъхновяващо нахлу в родната литература и друга фаланга млади рицари на перото, които виждаха че в цевта на замлъкналото оръдие гълъб мти своите яйченца, искаха да участват в строителството и преустройството на този свят и този живот, питаха „Ако няма какво да дадем на света – за какво сме родени?“ Дързък глас заяви „Звездите са мои“, друг се изповяда „Обичам ви, звезди!, защото сте високо и високо вдигате мечтите ни“... Сред тези двадесетгодишни певци, където са Владимир Башев, Никола Инджов, Константин Павлов, Любомир Левчев, е и младият поет от Сливен Дамян Дамянов.

Познавах го от самото начало на неговото творчество. Ученическите му стихотворения в сливения вестник, сетнешните в „Народна младеж“ вече спираха вниманието на читателя. Очертаваше се глас сред гласовете на връстниците си. В редакцията на списание „Септември“ го довеждаше баща му. Веднъж дойде с един още по-млад светлоок момък. – И той пише стихове, каза Дамянчо, както го наричахме тогава.

Този момък, разбрахме сетне, е бил бъдещият Драгомир Шопов. Куцук-куцук с бастунчето Дамян носеше свитка стихотворения, които искаха да се срещнат с хората. И се срещаха. Младият поет намираше сред тях събеседници, съчувственици, приятели. Още след първите му стихосбирки 23–24 годишен беше вече един от любимите поети на младежта.

Съдбата бе го наказала или наградила още по рождение със страдание, да бъде отлъчен от делника на живота, от громала на света. Да бъде заключеник между четири стени. Да бъде жаден за простор, а да го няма.

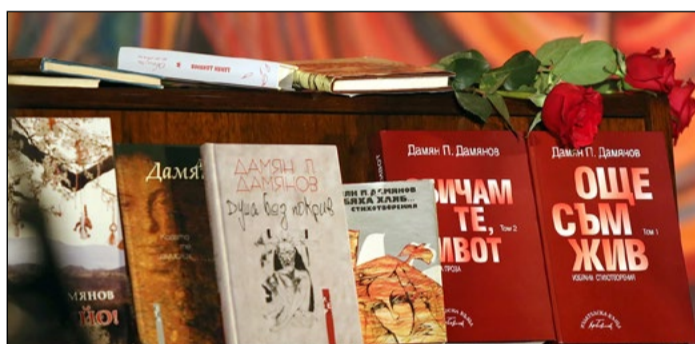
Такива жестоки препятствия се преодоляват само със жизнелюбив дух, с обич и преданост и с талант. Той: ги имаше. Носеше ги със себе си, те запълваха дните и нощите му и го осъществиха като човек и творец.

Надежда Захариева

Найден Вълчев

Новата книга и композиция от книги на Дамян П. Дамянов, подредена в НДК специално за вечерта

Той пишеше искрено и честно, каквото преживяваше и чувстваше го изразяваше ясно с обич или с болка, като казваше:

*Затуй ли, че копнях по небесата
животът зъл крилата ми отне?*

Беше художник, когато съзираше как дюлгерският народ кове и зида, как на него в сърцето му е тихо като в манастир, как слиза някакъв претъжен залез, иде някаква внезапна песен, малката гара с перон, новобранци и дъжд, той там ще повика мъката си стара и тя ще капне на листа като стих...

Обичаше до полуца света, защото

*От мъничък, от много мъничък
бях заключен във някаква стая,*

защото

*Аз крачех с бастун и сам и сломен,
в шест стени животът ме зазида, а
зеленият глобус ме мамеше, питах
човешкото щастие какво си – копнеж
ли, мираж ли, въздишка ли, стих ли,
колекптиците да ми дадат крилата
си. Исках да превода техните песни
на човешки език...*

Виждам го как в книгите си общува с живота, с улицата, с меридианите дири, с Вергилий и с Бетовен, с Данте и със Жан Валжан, възславя Галилей, че е завъртял земята и той усеща тавана над главата си като фантастичен океан с неоткрити континенти. Там мисълта му пътува, тъжи, смее се, плаче, ликува в необятния свят... В среднощен диалог с невидим събеседник казва:

*Искате в килия да ме турите,
аз пък жадувам светлина
и политам заедно с бурите
с хората с разветви знамена.*

Всяка клетка от плътта му тръби – о, нека всичко да ми вземат на света, но да ми оставят едно око – да го виждам, едно сърце – да го чувствам, една ръка – да го оставя в този стих.

Жизнелюбието му беше основен мотив на дните и на стиховете му и той казваше на себе си:

*Когато си на дъното на пъкълъ,
когато си най-тъжен, най-злочест,
от парещите възлени на мъката
си направи сам стълба и излез.*

Беше пленник на великото чувство любов, молеше милата – не си отивай, ще се загубим като деца в гора, казваше ѝ – светът е мой, но ако имах и теб, как пълно би било това сърце. Стенеше – обади се, любов, виждаше я тази любов и като внезапен мартенски сняг – идва, блясва и си отива, оставил в стиховете стъпките на Мими, бялата фея Ксения, сянката на Неда, откраднатите мигове на Нели и зад тях пленителният миг и вик – ще се родиш ли някой ден, сине мой... И той идва този миг със жертвената, вярната, преданата любов, дошъл да утеши тревожния дух на поета в малкия му дом, в краткия му ден и там като тристишие после да гугукат и да чуруликат в ръцете на Надежда три дамянови чеда.

Щом като беше приятел с Жан Валжан и беше брат на унижените и оскърбените, Дамян Дамянов, макар и гледайки живота от прозореца, чувстваше неговото дихание, виждаше как хората тракат с нальми, но и със зъби тракат, беше лирик, но и сатирик на обществените недъзи, мразеше еснафите със скъпите им килими и с бедните им души, където –

Не лумват огньовете, хора и звезди.

Жал му беше за осакатената птица – не беше ли това стон за самия себе си. Искаше песни, смях и знамена, можеше да бъде скръбен и в скръбта щастлив, болеше го да види как тръгват войници и се връщат в ковчези и бе готов на кладенчов синджир да се обеси.

Пишеше много и в най-доброто строфите му тежаха от мисъл, страдание, интимност, внушение, чувство, мелодика. Тя го водеше при песенното момче с онези –

*Панаири, панаири,
толкова измислени слънца,*

при –

*Свири, свири, шурче,
ах, подлудявай ме, не спирай,
макар да казват всички, че
шурците свирейки умират.*

И за това до книгите му, вдигнал в две ръце лирата, стои и „Златният Орфей“.

Пощенската му кутия се препълваше от признателна писма, радвах му се по всички краища на родината пълни читалищни салони и удивителни зали, жадни да видят как в едно крехко тяло бушува могъщ дух. Той беше същият, когато го затрупваха със цветя и когато хвърляха камъни в прозорците му, а Надежда мръзнеше на Цариградско шосе до щанда – дано припечели някой лев за да изхрани дом, деца, съпруг.

Дамян Дамянов беше родолюбец, изповядваше се:

*Българо,
на колене пред твоето слънце
ще падна.*

Пред очите му стояха кръстосани кама и пищов, тъгуваше –

*Родино,
много малко познавах те аз...*

В нощите си пътуваше по пътищата на Левски, беше в стиховете си с гибелта и подвига на Ботев, с Паисий – тази жива икона на нашия народ, беше с онези три синджира роби, с орлите над тях и с онзи млад Стоян с бялата риза, когото ще обесят... Духът му дружеше с легендарния поп Андрей, с далечния Омуртаг и с днешния 2 юни и винаги и навсякъде виждаше как въпреки всичко –

*Моята България пътува
като „Радецики“ – право към зората.*

Такъв беше в изповедите си поетът – искрен певец, художник на чувствата, човечен родолюбец, пленник и зидар на стиха. Но не съм прав като казвам беше. Сменям глаголното време. Той беше, но и такъв остава. Следователно трябва да кажа той е. И със светлите му и искрени песни такъв ще го помни отечествената книжнина.

ГОНЕНЕ НА ВЯТЪРА

ДОКАТО СЛУШАХ де ФАЙЯ И МИСЛЕХ ЗА ТЕБ В ТИШИНАТА НА ПРЕДПРОЛЕТНИТЕ НОЩНИ ЧАСОВЕ

МУЗИКАЛНО-ЛИРИЧЕСКА ВЕЧЕР

Литературна гостоприемница с Надежда Захаријева при НЧ „Д-р Петър Берон – 1926 г.“ организира със съдействието на Съюза на офицерите и сержантите от запаса и резерва премиера на книгата „Гонене на вятъра“ (стихове в проза) на Елена Алекова. Велин Георгиев, Светозар Аврамов и Банко П. Банков ще споделят впечатления от тази необичайна книга. Актрисата Станка Калчева ще прочете стихове от нея. Ще участва и младият пианист Александър Васев, студент в Национална музикална академия „Проф. Панчо Владигеров“.

Вечерта е на 1 април 2015 г. от 18 часа в зала 1 на Централен военен клуб.

Елена АЛЕКОВА

ЛАМЯТА

Жребците на нощта ми препуснаха, преди да изтече млякото на светлината. Не можах да се нарадвам на деня. Не ме обля розовият прилив на залеза.

Ни жива с живите, ни мъртва с мъртвите съм сега.

Жребците на нощта ми се носят над света. Пушилка след тях се стеле по поляните и езерата. Всичко потъва в мрак.

От мрака се обажда щурче – далечното стържено на сърцето.

*

Накъде препускат жребците на нощта ми? Не се виждат пътеките и пътищата са потънали в тъмнина.

Препускат навътре-навътре, в най-дълбокото, където се блъскат, заключени, изворите на живота.

Жребците на нощта ми са жадни. Търся изворите на живота – да ги напоя.

Изворите на живота са на края на света, заключени в сърцето на ламята.

*

Пред погледа ми се мерзелят неведоми пространства.

Луната е изгряла и всички неща, събудени от милувката ѝ, излъчват сребристо сияние, светят със собствената си светлина, която на слънце е незабележима.

Формите се колебаят, разрушават се, изчезват, сливат се в синкавото сияние. Това ражда усещането за безкрай.

На слънце формите придобиват плътност и изглеждат незблеми. Светът има начало и край, а пътеките и пътищата го набраздяват – подобно лицето на някой скитник през вековете.

*

Какво струват всичките чародейства на земята пред чародейството на нощта, когато нещата се отварят, когато постепенно се разсипвам в безкрая.

На слънце безкраят тръгва от човека – навън и навътре.

ЧОВЕКЪТ Е ГРАНИЦА МЕЖДУ СВЕТОВЕ, ЗА КОИТО НЕ ПОДОЗИРА.

В нощта граници между световите не съществуват и нещата се разпадат на елементи... Атомите на безкрая...

Безкраят няма нужда от смисъл. Нито от време и пространство. Той е самият смисъл, времето и пространството – в едно.

Във всеки му атом искрят безброй времена и пространства, които разумът не може да понесе и се разтваря в магмата не-разум.

*

Жребците на нощта ми летят, не спират. Кой може да ги спре? Жадни са. Искам да ги напоя. Изворите са заключени в сърцето на ламята, която ще ме погълне.

Внезапно просветва око на кукумявка. Жълтозеленикав лъч пронизва мрака и го разполовява.

Жребците на нощта ми се изправят на задни крака и цвилят като луди. Точно по границата, белязана от от жълтозеленикавия лъч на мъдростта.

Като пред пропаст.

КАКВО УПЛАШИ ЖРЕБЦИТЕ НА НОЩТА МИ, ЧЕ СЕ ОБЪРНАХА НАЗАД И СЕ ЗАГУБИХА?

*

Когато отворих очи, слънчевите потоци на утрото ме обляха от главата до петите. Врабчета пърхаха в листата на явора.

В бляска на утрото ли потънаха жребците на нощта ми или в препирнята на врабците? Окъпан от слънцето, светът изглежда възкръснал. Всяка негова част, всяка бурмичка е обновена.

Смърт, лека нощ! Добро утро, Живот!

3 – 4 януари 2003, София

1. РИТЪМЪТ...

Чуй онова, което не звучи. То е танцът, който не се вижда, но вече се ражда от някъде. Някакъв едва доловим полъх раздвижва пространството, пробягва през формата, наелектризира тялото, припалва по кожата светлинки.

И тялото започва да трепти от съприкоснова си с Неназовимото. Онова... Отвъд звуците. Отвъд багрите. Отвъд обемите. Отвъд думите. Отвъд смисъла на всичко и неговото безсмислие.

*

После идват извивките.

Тялото започва да се движи по повелята на нещо, което звучи, но не се чува. Което предчувства само то.

Водите на язовира. Формите на жена, които се изплъзват. Браздулиците на пътища, прорязващи земните повърхнини от изника до заника и после – в мрака.

Припламването на страстта. Завихрянето на урагана. Слепите очи. Отвореното сърце. Препускането на жребца в пустошта. Пръхтенето на тишината.

Царят покорява сферите.

*

После идва екстазът.

Светкавиците на страстта. Горенето на дървото.

Пламъкът носи в себе си пепелта. Изгаря дървото. А с него и пламъкът изгаря.

Страстта е бременна със затишие. Угасва тялото. А с него и страстта угасва.

*

После идва краят.

Пепелта. Изтичането в дълбините. Пръст при пръст. Небе при небе.

Покой, зареден с очакване. На ново раждане. На възкръсване. На шемет. На забрава.

Бежови, крехки филизи разкъсват пръстта. И тръгват нагоре. Към светлината.

Невидимите трептежи. Пулсациите на плътта. Нетърпенията.

2. ОНОВА, КОЕТО ИДВА НЕИЗВЕСТНО ОТКЪДЕ...

Погледни в себе си. Прозри себе си.

Вътрешният човек. И външният. Силата. И слабостта. Ядрото. И маската. Мистериата. И ритуалът.

Клокоченето на гнева, на болката, на ревността. Възвращащата се от пепелищата душа.

И кроткото полюшване върху вълните на навика, приспиващото „нани-на“ на делника, клюмналата глава, блаженото подхъркване.

*

И смъртта, която настъпва – на талази, на талази. Която ние, неизвестно защо, наричаме живот.

Животът умира миг след миг и подхранва смъртта.

Смъртта живее, хрупайки миг след миг живота – като зелена салата, като ролца от раци, като прясно агнешко бутче, като златна ябълка, като шоколад.

А на предела, на тънката граница между смъртта и живота – ти. С ада в себе си. И с ада отвън.

*

В теб животът и смъртта се срещат. В теб животът преминава в смърт и смъртта – в живот.

Когато външното стане вътрешно и вътрешното – външно*, и границата между вътрешното външно и външното вътрешно се загуби, когато животът стане смърт и смъртта – живот, и те бъдат едно, и няма разлика между *това* и *онова*, ще разбереш истината за себе си и истината за всичко.

Но истината не ти е нужна. Истината си ти. И ти ден след ден търсиш не нея, а себе си, скрит зад воала на бляскави илюзии, на мътни сенки, на шеметни надежди, копнения, страхове. Движението носи в себе си покоя. Умира животът. А с него и смъртта умира.

3. МЕЛОДИЯТА...

Оставаш ти.

Царят на ветровете, на вълните, на мълниите, на прахта. Владетелят на живота и смъртта. Господарят на себе си. И на Нищото.

Това и *онова* – в едно. Смисълът и безсмислието – в едно. Диамантът и пепелта – в едно.

И любовта, която те огрява. И те превръща в светлина, в звуци, в багри, в думи, в плът и кръв.

*

Стадото на моя Възлюбен се спуска от върховете и търси пасище.

Няма равен на моя Възлюбен изсред мъжете... Очите му са мечове, които секат сърцето ми.

Лицето му е слънце, от което ослепявам.

Краката му приличат на дъбове с яки корени. Тялото му е укрепен град. Няма как никой да го превземе.

*

Само за мен са отворени портите на крепостта. Вратата към покоите, където той си почива от взривовите на делника, от овцете, които търсят пасище.

*

Лутам се в градините на нощта и не мога да те намеря.

Невикани страхове пълзят отвсякъде.

Страшни чудовища, мрачни сенки препречват пътя ми към теб.

Ела, Любими мой! Разгони лунните страхове, нощните чудовища и сенки!

В дрезгавината на утро виждам крепостните стени.

И хукам към теб с всичка сила.

17 – 18 април 2009, София

*„Когато направите двете едно, когато сторите вътрешното външно, а външното вътрешно, и горното долно (...), тогава ще влезете [в царството].“ (Евангелие от Тома 22)

Дамян П. ДАМЯНОВ: „ОБИЧАМ ТЕ, ЖИВОТ!“

Надежда Захариева

Боян Ангелов

Искра Радева и Ирина Константинова

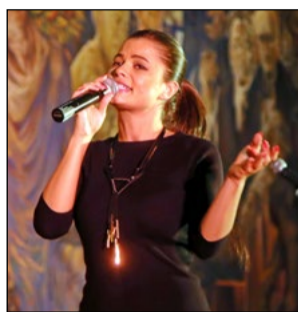
Оли Груева

Хайгашод Агасян

Михаил Белчев

Неделяна Христова

Атмосферата в залата беше неповторима

Публиката слушаше и гледаше затаена

Културен афиш април

1 април 2015

ЛИТЕРАТУРНА ГОСТОПРИЕМНИЦА

представя „ГОНЕНЕ НА ВЯТЪРА“, стихове в проза от ЕЛЕНА АЛЕКОВА, с участието на: Велин Георгиев, Светозар Аврамов, актрисата Станка Калчева и Александър Васев – пиано

18.00 часа

Централен военен клуб, зала 1

3 април 2015

Великденска изложба на ученици от Школата по изобразително изкуство

14.00 часа

НЧ „Д-р Петър Берон – 1926 г.“

7 април 2015

Изложба по повод Седмичата на детската книга

14.00 часа

Библиотека

8 април 2015

Великденски концерт за Дома за жени с увредено зрение

11.00 часа

Дом за жени с увредено зрение

14 април 2015

ТРАДИЦИОНЕН ПАСХАЛЕН КОНЦЕРТ

с участието на Женски хор „Христина Морфова“, организиран от Българската Патриаршия и Столична Община

18.00 часа

Храм „Св. София“

18 април 2015

Великденски концерт на учениците от класа по джаз и поп-пеене с преподавател Румяна Коцева

18.00 часа

Просветна зала

19 април 2015

Участие на Фолклорен ансамбъл „ЖАР“ и ученици от Школата по изобразително изкуство във Великденски фестивал „НАСЛЕДСТВО“ в партньорство със Сдружение „Глобално творчество“

11.00 – 19.00 часа

Център „СЕРЕНДИПИТИ“

25 април 2015

Участие на Балетно студио „Красимира Колдамова“ в конкурса „Голямата танцова награда на София“

10.00 – 18.00 часа

Кино „Освобождение“

АТАНАС СЕМОВ ГОСТУВА НА НАРОДНО ЧИТАЛИЩЕ „Д-р ПЕТЪР БЕРОН – 1926 г.“

Когато преди трийсет години Марко Семов ми донесе ръкописа на книгата си за Япония, през ум не му минаваше какъв успех ще последва. Беше вече именит автор, но това бе първият му пътепис. Успехът го тласна да напише още – и за Америка, и за Индия и Гърция, за Монголия дори. Написа и за Средиземноморието, и за Египет, последно за Китай. Остави ярка българска школа в пътеписа, няма с кого от нашите автори да бъде сравнен...

Но Япония си остана събитие!

...Затова няма съмнение: огромен риск поема синът му да пише и той книга за Япония! Ще го сравняват с баща му, ще го упрекуват, че му подражава, че трябва акъл да няма, за да се мери с най-популярната книга на баща си...

Не се мери – и не е въпрос на мерене. Въпрос на потребност е. Очевидно е имал страшна потребност Наско да разкаже какво е видял! И това му право никой не може да отнема...

И добре го е направил – това също не може да се отрече.

ДРЪЗКО, НО ТАЛАНТЛИВО!

Никола РАДЕВ*

На връх рождения си ден доц. д-р Атанас Семов, син на проф. Марко Семов, който преди години бе приятел и чест гост на нашето читалище, реши да се срещне в НЧ „Д-р Петър Берон – 1926 г.“ със свои приятели и почитатели. В Литературна гостоприемница бе представена книгата му „И аз за Япония“. Срещата се състоя на 23 март 2015 г. в Просветна зала на читалището, която едва побра желаещите да чуят сладкодумния и родолюбив българин, истински син и достоен духовен наследник на своя баща. Откъси от книгата му изтълни актьорът Мариус Донкин. Водеща бе Надежда Захариева. Сред присъстващите бяха представители на висшата съдебна система, писатели, студенти на Атанас Семов и приятели на читалището.

За различните читатели различни страници има тук.

Разказал е – хем накратко, хем много наситено – за японската ядрена енергетика. Пристрастно, но честно го е направил – и страшните факти ги има, и силната вяра в силата на мирния атом е очевидна.

И умело е използвал повода да види много повече! И Токио, и хората, и небето и подземията – буквалното и преносното. С много точност, но и с много смях. Нерядко с философски обобщения, повечето от които дръзки, категорични – какъвто е самият Атанас Семов. Но звучачи вярно!

Не се опитва и младият Семов да ни каже всичко за Япония, наясно е, че и не би могъл. Но много е видял – само за пет дни! И много е разказал – само в сто страници. Добре е, че не се е журнал да гони обем – той е млад човек и знае, че съвременния читател налита на друго.

И, което е най-впечатляващо, много сладкодумно го е разказал. „И аз за Япония“ е четивна книга! Успял е и шеговито, и сериозно да очертае наедно или в детайл много от японска реалност. Леко и с размах играе неговата четка, с три драсвания прави образ, с десет думи – впечатление.

Меко минава от една тема на друга, от високите постройки на късите поли, от нощно Токио – в атомната централа, от там – в поредната чаша саке, в нея пък колко много събира... Няма съмнение – това е дарба на разказвач!

Сигурно е можел и още да види, и още да разкаже. Както е можел и нищо да не напише. Или да го напише и да го остави в чекмеджето. Поел е риска – и да го напише, и да го покаже.

Аригато гудзаймас, Наско, добре е, че го направи! Творческият мерак не бива да се стиска, видяното трябва да се разказва, разбраното от

умния човек трябва и други да го прочетат! Иначе за какво пишем?...

И добре си разбрал, че не можеш да избягаш от непосилното сравнение с баща ти – и вместо да бягаш, си решил директно да влезеш в него – и с това агресивно, но чаровно заглавие, и със сравненията и препратките

* Никола РАДЕВ е първи издател на „За Япония като за Япония“, председател на Съюза на българските писатели (1999–2003 г.)

вътре в текста, и в прозиращия тих диалог с татко ти.

Той казваше, че неговата книга трябва да бъде дописана. И понеже го познавах добре, убеден съм, че ако на оня свят има мегдан за утеха и щастие, сега синът ще му ги достави...

Не знам след тази книга ще тръгне ли Наско да става писател. Че е силен публицист, е доказал отдавна. Изкуши го по едно време и политическата риторика...

Но ако решиш, Наско, да ставаш член на писателското семейство – добре дошъл си! Място има за всички, а след това, което си написал – твоето е запазено. Когато решиш, както решиш – дали пак с пътепис, дали с есета или нещо друго.

Защото ген не се лекува и талант не се купува!

Имаш ги и двете. На добър час!

Секретар НЧ „Д-р ПЕТЪР БЕРОН – 1926 г.“
Светла СЛАВЕВА
Главен редактор: д-р Елена АЛЕКОВА
Художник: Костадин ЛЯНГОВ
Фотограф: Виктор ВИКТОРОВ
Адрес: София 1408, бул. „Витоша“ 109;
тел.: 952 25 78
Вестникът се разпространява безплатно